

NO SALTRES SOLS!

PUBLICACIÓ ADHERIDA A LA UNIÓ CATALANISTA

15
c
i
s

OFICINES: CANUDA, 14, pral.

Any I - Núm. 39 - BARCELONA, dissabte, 16 de gener de 1932

Preu: 15 cts. - Tallers: Entença, 40 - Tel. 34494

EDITORIAL

Revolució catalana

No fa gaires dies, "La Publicitat", en un article en què tractava de concretar les tres definicions polítiques actuals a Catalunya: "Cambó, Macià, Nicolau d'Olwer", en referir-se a Macià, deia que tota la seva doctrina es basava en l'emotivitat i en una revolució que resultava confosa i indefinida. Els errors polítics i patriòtics de Macià no afecten per res la doctrina que ell suava ha abandonat i que és la nostra. Si "La Publicitat" es referia a la revolució preconitzada abans de l'adveniment de la República Espanyola, en els mitjans d'Esquerra Republicana de Catalunya, hem de declarar que en aquest aspecte no hi tenim res a dir nosaltres. Si l'illusió de "La Publicitat" es refereix a la revolució separatista catalana, propagada des de 1923, nosaltres desitgem fer-hi totes les aclaracions necessàries, perquè mai més no es pugui dir que la nostra revolució separatista es basa en un moviment emotiu i sentimental, sense cap raó substantiva i doctrinària.

Ara, bé. Tant de la dreta com de l'esquerra, la nostra lluita nacional per l'aconseguitment de les nostres reivindicacions ha obeït a dues tàctiques: el sistema evolutiu, federal, comprensiu, cordial, etc., o bé la intransigència doctrinal, l'actuació rectilínia, el procediment pur i integral. Aquestes han estat les tàctiques fins avui. Resumint, i amb l'experiència donada per altres moviments nacionalistes, la lluita per la nostra llibertat nacional pot concretar-se: O federació o separatisme, en doctrina. Política oportunista o acció directa i revolució, per altra.

La política oportunista l'ha seguida la "Lliga Regionalista". Durant el règim monàrquic, no donà cap resultat. Si l'Estat concedí un dia la nostra Mancomunitat Catalana, el mateix Estat l'anullà amb un cop de sabre. Durant aquest parèntesi de temps que va de la seva creació a la seva mort, la Mancomunitat visqué de miracle. Era constantment un vaixell en plena tempesta. Els atacs no cessaren ni un moment. Prat de la Riba i Puig i Cadafalch necessitaren de tota la seva elasticitat, per salvar-la. La seva mort era una cosa fatal. Així acabà tot ço que l'Espanya monàrquica accedí per a Catalunya. Avui, l'Esquerra Republicana de Catalunya i ara també, pel que es veu, l'Acció Catalana Republicana, segueixen el mateix camí. El seguir aquest mateix camí, que és pur pensament de Cambó, no té altres raons que les següents: que l'Esquerra i l'Acció Catalana no creuen en la possibilitat de la consecució plena de la nostra llibertat nacional. I com aquest camí per a la llibertat nacional plena, és camí cruel i dolorós, prengat tot ell de sacrifici, en resulta que els homes d'ambdues Esquerreres per igual, no solament no creuen en ells mateixos, sinó que tampoc creuen el poble català capaç de cap heroic sacrifici. Passen per damunt trenta anys de política evolutiva i oportunista, completament ineficaços, procuren no adonar-se de la realitat verdadera, passen el temps amb aigües cordials i dues flors de camamilla al trauc. La realitat és, però, colpidora. Mentre en el banquet en honor de Nicolau d'Olwer s'homenajava Azaña i s'interpretava l'Himne de Riego, com en una grotesca festa de carrer; Maura preparava, en nom de la unitat espanyola — que és un sentiment dintre Espanya natural i que no es manifesta també, naturalment, amb intermitències —, els seus atacs contra les aspiracions de Catalunya. Evidentment, la qüestió no és de règim. La qüestió catalana no té res a veure que a la pàtria dels opressors de Catalunya hi governin els monàrquics o els republicans. Les seves qüestions no ens haurien d'interessar, car la més exacta comprovació que uns i altres estan davant de Catalunya, s'ha demostrat en aquests darrers temps. En aquesta nova República Espanyola, Catalunya hi té els amics que hi tenia durant la monarquia. La resta espanyola és desconfiança i dubte, o bé hostilitat violenta.

Si es vol eternitzar el nostre problema nacional, que es torni a seguir el camí Cambó. Nosaltres, assessorats per l'experiment d'altres lluites nacionalitàries, per raons psicològicament humanes, d'acord amb la vida natural de tots els fets socials, diem: O Catalunya s'alliberarà pel sacrifici heroic, o Catalunya serà sempre una província més d'Espanya. Per consegüent, som partidaris de l'acció directa. I perquè un poble pugui anar a la consecució dels seus ideals nacionals, per una acció directa, cal educar-lo en les doctrines del voler, generós i desinteressat sacrifici per la Pàtria. M. de Valera deia unes nobles paraules als infants d'una Escola irlandesa: "No cal que espereu ésser grans. Heu de preparar-vos des d'ara. Si espereu les grans ocasions, aquestes no us trobaran preparats. Un Terenci Mac-Swiney no es fa en un moment, però si en la vida de cada dia, fidel a un ideal constantment present a l'esperit iconstantment estimat" ¡Com a Catalunya es fan enyorar paraules com aquestes, davant la buidor espiritual i patriòtica dels discursos que es fan aquí, ja en els mitjans de l'Esquerra, i com en aquell sopar gris d'homenatge a Nicolau d'Olwer!

Així, la nostra acció directa — que és procediment revolucionari com tota altra revolució — té la seva doctrina. No hi ha revolució possible sense doctrina. La nostra doctrina és l'obtenció de la llibertat de la Pàtria, per mitjà del sacrifici exercit per tots aquells catalans que l'estimin. La nostra revolució té una pre-revolució. Aquesta pre-revolució és política i espiritual. Cal a Catalunya l'existència d'un partit polític nacionalista integral, que intervingui a les corporacions públiques catalanes solament. No res a Madrid! La nostra tasca és aquí dintre Catalunya. L'obstacle no és a Madrid. No res ha obstaculitzat tant la marxa del nostre moviment alliberador com la manca d'essencialitat nacional, dels partits dits catalanistes. La nostra pre-revolució ha d'a-gafar, com un exercit en ordre de batalla, i en marxa en avant, les dues

La Unió Catalanista

Avui fa anys que Felip V volgué legalitzar l'anorreament de Catalunya amb la promulgació del tristament famós "Decret de nova planta".

Des de l'entrada de l'exercit de Felip cinquè en territori català fins la promulgació d'aquell decret Catalunya es trobava d'una manera semblant a la que es trobà Bèlgica durant la guerra europea, des de que fou invadida per l'exercit imperial alemany fins a l'armistici.

En arribar a l'armistici, Bèlgica recobrà altra vegada l'exercit de la seva sobirania damunt del territori envaït. Catalunya, en canvi, després de la invasió veié destruïts, amb aquell decret, els òrgans amb els quals l'exercia.

Per primera vegada els catalans podem aquella promulgació després d'haver recuperat de nou la personalitat pública catalana, i de tenir de nou reconegut per l'Estat espanyol el dret d'autodeterminació i el Govern de la Generalitat, que és el que Catalunya es donà a si mateixa quan era un Estat.

Amb posterioritat a aquests reconeixements i a l'exercit del dret d'autodeterminació amb la votació del plebiscit, les Corts Constituents espanyoles han votada una Constitució que pràcticament els anul·la i retornaria Catalunya a la condició de territori espanyol sense personalitat ni facultats de sobirania.

L'article 30 del decret de nova planta destrueix l'estructura territorial de Catalunya, i l'organitza segons altra autoritat; els articles 10 i 11 de la Constitució pressuposen la condició "provincial" de Catalunya, i fan legalment impossible la reconstitució del territori nacionalment català. L'art. 37 del Decret suprimeix tots els organismes catalans de govern, i transfereix llurs funcions als òrgans de govern espanyols; l'art. 18 de la Constitució declara de la competència de l'Estat espanyol totes les funcions que la sobirania espanyola no vulgui expressament traspasar a Catalunya, i el 21, que el dret de l'Estat espanyol prevaldrà sobre els que Catalunya té per dret propi i sobre els que el mateix Estat li vulgui reconèixer si es constitueix en regió constitucional autònoma. L'art. 1 del Decret sotmet Catalunya a la jurisdicció del Tribunal Suprem espanyol. L'art. 42 del Decret sotmet el Dret Civil Català a la voluntat de la sobirania espanyola; l'art. 15 de la Constitució l'hi sotmet en quant és contractual. L'art. 4 del Decret imposa a Catalunya l'ús obligatori de la llengua castellana en les tramitacions oficials; l'art. 4 de la Constitució l'imposa en qualsevol mena de relacions. Sobretot i principalment l'art. 1 ja esmentat del Decret considera Catalunya com territori subjecte a les decisions unilaterals de l'Estat espanyol i la Constitució l'hi considera en tots els seus articles.

A més, hi ha encara algunes diferències entre la Constitució i el Decret, i són en sentit de major gravetat anticatalana en la Constitució com per exemple: allò que es refereix a l'ensenyament, el De-

(Segueix a la pàgina 3, columna 5.)

DOCUMENTAL

Cop d'ull històric

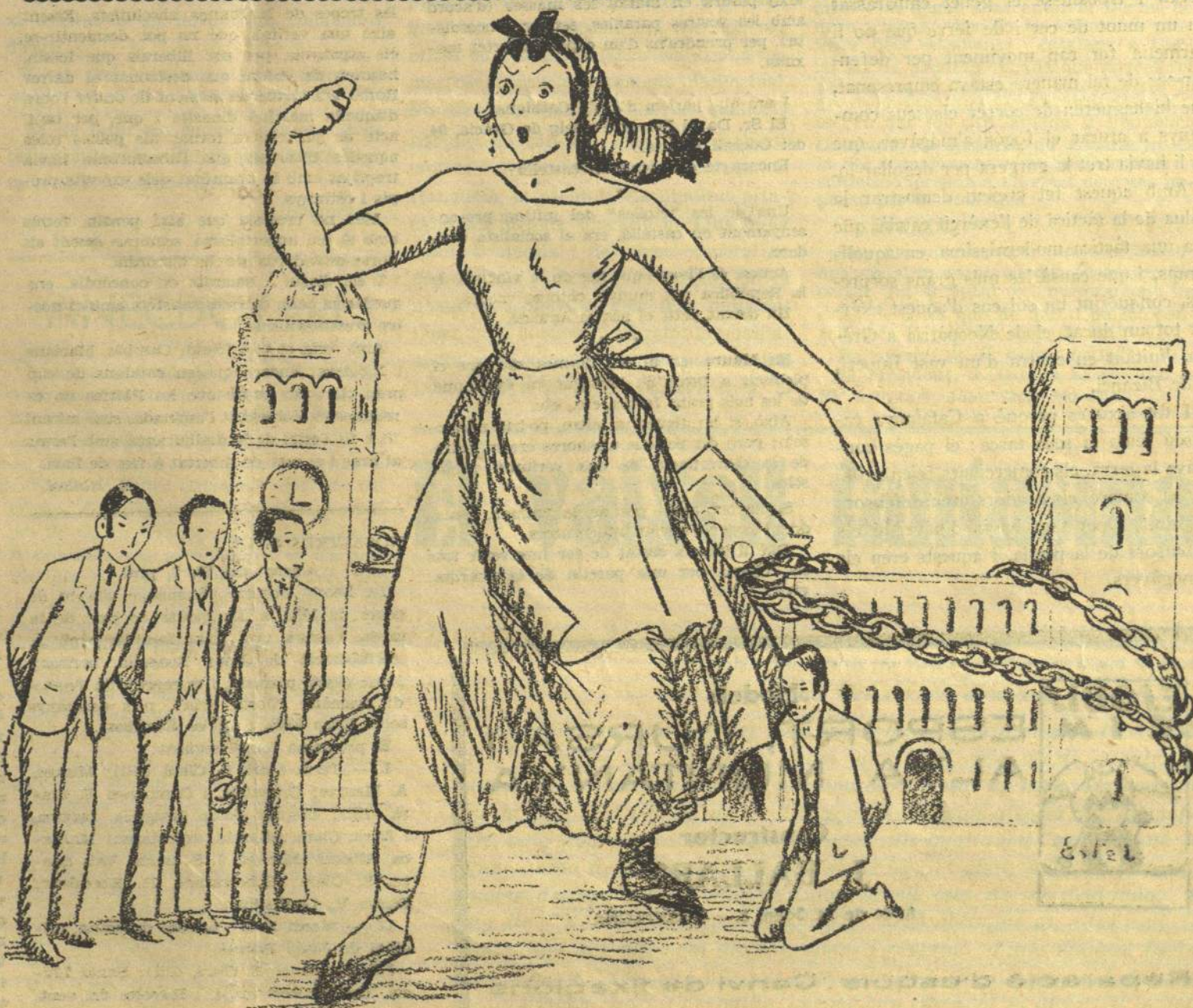
Concepció literària temps enrera, àdhuc romàntica, somni de qualques idealistes d'antany, Catalunya és avui una entitat física i tangible, una realitat política. Ja no és, doncs, una vaga república mistraliana, meridional, en el sentit pejoratiu de la paraula, més si un país petit del migjorn, cridat a resoldre un conjunt de problemes especials, complexos i d'aspiracions distintes; en resum, ço que se'n diu una Nació. Ço que, ja més de cent anys, no fou més, en efecte, que un mot, un terme geogràfic al qual s'unien qualques bells records històrics, s'és omplert avui amb la vida múltiple d'un poble especial, amb la suma de les seves joies i sofriments, amb el formidable soroll de son treball i amb el no menys formidable impuls de la seva voluntat nacional. ...

Preneu la carta geogràfica i contempleu aquesta Mediterrània, llac central, eix de tota la civilització occidental fins el dia en què perdé sa importància econòmica. Penseu en les causes d'aquesta decadència, en el desplaçament de les grans vies de comunicació, resultat del descobriment de l'Amèrica, d'una part, del descobriment de la via a les Índies pel Cap de Bona Esperança; d'altra part. Considereu l'efondrament que s'esdevingué de les potències marítimes, Venècia i Gènova; la caiguda de l'imperi de Bizanci que el precedí, i tocaren al viu el drama de la independència catalana.

Catalunya sofrí, verament, la sort de les altres nacions mediterrànies, i en grau major, car era comerciant, industrial i especialment marítima. Privada dels seus camins d'eixida naturals, allunyada des d'aleshores de les grans rutes marítimes, s'enfonsà econòmicament primer, i políticament després. I efectivament, la pèrdua de la independència nacional no fou més que la continuació de la seva caiguda material.

Esdevingut, però, que en el segle darrer la Mediterrània ha reprès poc a poc part de son antic esplendor. L'Amèrica, saturada d'homes i de civilització europea, no absorbia amb la mateixa facilitat els nostres emigrants i els nostres productes continentals. El camí vers l'Índia, donant la volta a l'Àfrica, començava a semblar massa llarg a les noves generacions. Les potències europees es giraven novament vers les terres que formaven la tanca de l'antic "Mare nostrum", atretes per la decadència dels països musulmans. Napoleó I, ell mateix meridional, havia reconeguda la importància de l'Egipte, i volgué assegurar-se'l. Ben tost la França conquerí l'Algèria, i la Itàlia reféu una nova grandor unificant-se. La Sèrbia, la Grècia, tots els pobles balcànics se sublevaren, llençant el jou otomà. Per fi, el canal de Suez fou obert. Novament la Mediterrània es troba situada en la ruta de les Índies. Així és tornada, avui, a ço que fou en el segle XV: una gran via de pas, un llac d'unió comercial, el llac central d'una immensa aglomeració civilitzada i rica de productes de totes menes. ...

Catalunya no podia deixar de participar en el ressorgiment mediterrani. Tant més, quan Castella, sa rival, sa tudriu sobretot, es debilitava en tots els camins del món, perdent les seves colònies, una

Molt bé, minyons; però cal fer més encara per a fer la Universitat ben nostra!

ales objectives: política nacionalista, i catalanització i apostolat patriòtic. Cap d'aquestes dues no pot desprendre's de l'altra. Cap de les dues no pot separar-se de l'organització patriòtica que n'és el nexa i la seva força dinàmica. En 1923, les matisacions diverses del catalanisme s'aproximaven molt a aquesta idea de lluita nacionalista. Fallaren, perquè hi mancà unitat directiva i col·laboradora, i hi mancà en grau màxim l'idealisme desinteressat i l'abnegació del sacrifici. Si avui la situació política catalana està pitjor que en 1923, l'anar a aquesta tasca patriòtica d'organització nacional es fa més urgent.

Aquesta és la nostra definició catalanista revolucionària. Revolució nacional, però abans revolució en l'esperit i en l'ànima del nostre poble. Que el poble català vibri, tremeixi, glateixi de dolor i angúnia cruel per la seva llibertat. Això és vida. Lo d'ara és llosa pesant d'inèrcia, de desengany, de desil·lusió letàrgica, de materialisme baix, d'egoisme infamant. Gent cridanera i mediocre. Estètica exterior i teatralca. Mai la flama ardent d'un alt valor moral. Bou junyit a l'estaca de la vida és avui Catalunya. Mansament pastura: Cambó-Macià-Nicolau d'Oliver!...

VIBRANT

Els almogàvers

Els almogàvers foren els soldats de Catalunya que pel seu braó, per la seva visió clara de la guerra, portaren a la nostra pàtria les planes més glorioses de la seva història.

Els almogàvers eren unes tropes lleugeres que en aquells temps representava una evolució en la història militar, car eren unes tropes bones per fer unes ràpides anades i vingudes, moure's i maniobrar amb llestesa contra els estols de gents feixugues i pesadament armades de cer que eren les que s'usaven en els segles XIII i XIV. Aquest embalm de ferro que els entrebancava, més que resguardar-los, els posava en un estat d'inferioritat davant la llestesa dels almogàvers. Això els permeté conquerir la seva fama i la seva superioritat.

Trobem en la crònica d'En Desclot unes paraules que reflecteixen l'admiraació que sentí el rei de França en ésser-li presentat un almogàver. Reprodirem aquí les paraules d'aquest cronista: "Amenarenlo davant lo Príncep e deixerenli que aquell era almogàver que havien pres. Lo príncep lo guarda, e veu que no vestia sino una cota, sens camisa, e fort magre, e negre de la calor del sol, e la barba que li fou crescuda e sos cabells negres e llonchs e portava al cap un capell de cuyr tot trepat, en les cames unes calces de cuyr, e unes avarques de cuyr als peus." En veure'l en aquest aspecte, el rei de França li digué: "No sé qual bondat sia en vosaltres ne qual ardiment, que molt me semblats catives gents e pobres e selvatges".

En sentir això l'almogàver, picat en el seu amor propi, digué que estava prest a lluitar amb el cavaller més ben armat de la cort francesa, repte que va ésser acceptat seguidament per un cavaller armat de totes armes. L'almogàver, valent-se de la seva lleugeresa, tombà el cavaller a la primera escamesca, ferint-li el cavall i trobant-se el genet embarassat en un munt de cer i de ferro que no li permetia fer cap moviment per defensar-se; de tal manera estava empresonat, que hi hagueren de córrer els seus companys a aturar el fogós almogàver, que ja li havia tret la gorgera per degollar-lo.

Amb aquest fet creiem demostrar la vàlua de la tàctica de l'exèrcit català, que era una tàctica moderníssima, en aquells temps, i que causà les més grans sorpreses, conquerint un sol cos d'aquest exèrcit tot un ducat, el de Neopàtria a Grècia, lluitant en contra d'un vast Imperi, el de Bizanci.

I tot això és perquè a Catalunya cadascú tenia la seva tasca: el pagès conreava la terra, els comerciants feien pròsper el comerç, els oradors eren defensors del dret, i per tant havia d'haver-hi els defensors de la pàtria, i aquests eren els almogàvers.

El Rei Pere el Cerimoniós digué que la guerra no havia de pesar damunt de tots els ciutadans, sinó que havia d'ésser una funció lliure com qualsevol altre ofici.

Aquesta idea ben catalana li portà els millors jorns de glòria.

R. Dalmau Ferreres.

CEL OBERT

Als catalanistes que encara queden a Acció Catalana els degueren ploure força els mots pronunciats per E. Duran Reinald en l'homenatge a Nicolau d'Oliver:

"Per això, per haver-nos representat en tot a tots els catalans en aquest Govern que s'ha de qualificar de gloriós..."

Per haver-nos estrangulat la República Catalana, per exemple; fa?

I ja no ens recordem del propòsit de suspensió del Mercat Lliure de Valors, de Barcelona.

NI de la denegació d'auxili econòmic a l'Ajuntament.

NI de l'esperit rebentador de la Lleialtat de la Inspecció obrera a les indústries.

NI d'En Prieto.

NI d'En Maura.

El Sr. Nicolau d'Oliver digué: "Els espanyols que creuen que l'Estatut és el camí de la separació s'enganyen. De separatistes d'ideologia, sempre n'hi haurà, a Catalunya; però els republicans ideològics no haurien mai fet caure la monarquia si no hi hagués donat l'impetuosa el poble."

Sr. Nicolau: Gandhi, per no anar més lluny, ens sembla que és idealista, i vos, igual que nosaltres, esteu convençut que portarà la independència a l'Índia.

El Sr. Nicolau continuà:

"Si Catalunya obté la seva llibertat, si no troba obstacles, el separatisme no és cap perill, perquè les idees no posen en marxa les masses més que quan es troben cohibides. Donar la màxima llibertat a Catalunya, és reforçar la seva col·laboració amb les altres terres d'Espanya."

Us agraim cordialment, distingit helle-nista, que vingueu a donar-nos la raó als nacionalistes radicals, car els desigs de concòrdia que cada dia més forts ens arriben d'enllà de l'Ebre ens demostren que a Catalunya no se li cedirà la mínima llibertat, i això posarà en marxa les masses (d'acord amb les vostres paraules, senyor concòrdista), per prendre'n d'un cop la llibertat màxima.

I ara que parlem d'Acció Catalana:

El Sr. David Ferrer, Passeig de Gràcia, 94, del Consell Central.

Encara té els rètols en castellà?

Una de les "étoiles" del míting pro-enyenyament en castellà, era el socialista Cordero.

Aquest és l'home que des de la vinda de la República pot munyit catorze vaques. Ha deixat petit el nostre Aguadé.

En Maura en el seu discurs, diu que el plebiscit a favor de l'Estatut va ésser una de les més grans farses, etc., etc.

Això, si ho digués un altre, podria parlar-se'n; però dit pel que aleshores era ministre de la Governació, és una veritable pocsolta.

Si llavors tenia por de la trampa, tenia dret i poder d'enviar interventors.

Què li hauria costat de fer intervenir tots els col·legis per una parella de la guàrdia civil?

De la concòrdia i de la discòrdia

Estem embafats de tanta concòrdia. No en tenim prou amb la tradicional concòrdia de la "Lliga Regionalista, que ens va caure al damunt la de l'"Esquerra Republicana", i ara, per torna, ens cau al cap el discurs cordial del capítol del "Partit Republicà Català", en Lluís Nicolau d'Oliver.

Pobra Catalunya! La desgràcia la persegueix: sempre que un home arriba a exercir funcions directores, perd el sentit de la realitat, i cridant que vol tocar de peus a terra, no es recorda ni de les lliçons de la Història nacional, ni de les virtuts i defectes de la raça que detenta la nostra llibertat. Es debades que els recordem la concòrdia de Casp, suprema equivocació de la nació catalana: per ells tot això és sentimentalisme, ganes de perdre el temps i les oportunitats. Les concòrdies amb Castella ens han estat sempre fatals, diem nosaltres: no hi fa res, diuen ells que es creuen els nostres redemptors, aquesta vegada no passarà així: tindrem un Estatut que ens omplirà de llibertat, de benestar i de saviesa.

Germans de Catalunya, no siguem tan innocents: Castella no sap ni ha sabut mai ni el que és llibertat ni el que és democràcia; raça nascuda i desenrotllada en ple absolutisme, no coneix més raó que la de la força, no ha tingut altre ideal que l'imperialisme. Una nació que ha estat quatre segles perdent territoris sense donar-se compte que la causa de la seva desgràcia era el procediment absolutista dels seus governs, ¿creieu que ara, sense més ni més, que s'esmeni en un moment dels seus vicis que l'han dominat durant tota la seva existència? Els defectes de les races no es curen tan fàcilment. L'actualitat ens en dona proves contundents.

Burgos, la vella capital de l'autèntica Castella, alça una croada per oposar-se a la "concessió" d'un migrat Estatut, i demà, data de la convocatòria, ja veuran tots aquests catalans de dretes i esquerres, com per combatre Catalunya s'hi ajuntaran des dels integristes als anarquistes. I faran ben fet; la "unió fa la força", diuen ells i diem també nosaltres, mentre que pels dirigents de Catalunya, el que dona fortaleza són les divisions i les baralles.

No contents en fer-nos la guerra des del seu país, diumenge passat, uns senyors madrilenys, com si exercissin de missioners en territori salvatge, tingueren la gosadia de provocar la dignitat catalana, volent-nos convèncer que havíem d'ensenyar en castellà el nostre jovent, i encara que pel coratge de la nostra joventut, la fi primordial del míting es convertí en secundària, limitant-se a un migrat acte de propaganda de socialisme a l'espanyola, de totes maneres el fet en si és una prova contundent de com els castellans, per socialistes que es diguin, són tan imperialistes i dominadors com els realistes del temps de Torquemada.

Però tot això són gestes de franc-tirador; més clar i més precís, és el discurs de Maura. No fan cas de res del que diu d'En Macià, de l'Estatut, ni de l'Esquerra. Preneu nota d'aquestes paraules:

"Suposem que l'Estatut és la voluntat de Catalunya; suposem també que les Corts l'aproven... I si les Corts hi acudissin, el poble tindria raó, no per declarar-les faccioses, sinó per declarar-les traïdores. Caldria fer noves eleccions per a "preguntar al poble espanyol si vol o no vol cedir un territori".

¿Qui és el poble espanyol per a disposar de la sort de Catalunya? ¿D'on li ha pervingut aquest dret? Si no suposa que és un dret diví, cosa que no s'escau en temps d'anticlericalisme, ha de reconèixer que li ha pervingut per l'espasa de Felip V i l'auxili de les tropes de la França absolutista. Essent això una veritat, que no pot desmentir-se, els espanyols, per poc liberals que fossin, haurien de creure que destronat el darrer Borbó, era arribat el moment de desfer l'obra d'aquella maleïda dinastia i que, per tant, acte de justícia és tornar als pobles totes aquelles llibertats que l'absolutisme havia trepitjat amb la brutalitat dels exèrcits propis i estranys.

Mes no cregueu que així pensin, fermes amb el seu imperialisme, seguiran essent els porta-estendards de la discòrdia.

I els d'aquí... amarats de concòrdia, ens quedarem cada dia més satisfets amb el nostre provincianisme.

Això seria si tots fóssim Cambós, Macians i Nicolaus: encara queden catalans de cap prou clar, per veure que les Pàtries no es redimeixen doblegant l'espina, sinó mirant fit a fit l'estel de la deslliurança amb l'arma al braç i el mot de llibertat a flor de llavi.

A. Mallso.

NOSALTRES SOLS!

Carrer del Pi, 7, pral.

La Secció Feminal, diumenge, dia 10 de gener de 1932, a dos quarts de cinc de la tarda, celebrà una festa familiar amb la col·laboració de Josep Brugalla, bariton; Enric Clarà, pianista, i es representà l'episodi dramàtic "Jordi Erin", pels companys socis Josep Millà i Carles Surribas.

El programa fou el següent:

I. — Terra i cel, E. Clarà (fill); Minuet, A. Mestres; Crepuscle, i Campanes, E. Clarà (fill); després Josep Brugalla, bariton, i Enric Clarà, pianista, executaren: Mallorca, Albéniz; Minuet, J. S. Bach; Vals dance, E. Clarà; Scheerazade, R. Korsakow; Dansa V., Granados.

II. — "Jordi Erin", episodi dramàtic, original de Josep Burgas.

III. — Silenci, E. Clarà (fill); Santa Llúcia, Toldrà; Redempció, i Estrofes del vent, E. Clarà (fill).

La concurrència en sortí satisfeta.

aprés de l'altra, fadigada d'un esforç massa considerable, anava replençant-se més i més. (1) L'àrida planura central de la quasi illa Ibèrica, que és Castella, pobra d'homes i desproveïda d'indústria, no ha pogut sostenir, a la llarga, l'esforç d'expansió emprès al XV i al XVII segles. Al contrari, empobrida, exhaurida, minvada en sos millors elements, traspassà la seva hegemonia econòmica a les regions de la perifèria, no sense pretendre conservar-ne sempre el control i la direcció.

Catalunya, doncs, és tornada ràpidament a la mateixa posició de regió més industrial i més enginyosa de la península ibèrica, com ja ho havia estat en l'Edat Mitjana. Les tradicions de treball i d'honorabilitat, l'esperit emprenedor dels catalans feren veritables prodigis.

No obstant que la superfície del petit país meridional no forma més que la setzava part del territori de l'Estat espanyol, sa població equival a la desena part dels habitants de la península. Espanya no conrea més que el 50 per 100 del seu sòl, mentre que Catalunya no posseeix més del 10 per 100 de terres improductives o no conreades. El contrast és, doncs, encara més palès en el domini del comerç i de la indústria. A manca de dades concretes i recents, esmentarem, aci les estadístiques de l'any 1914, darrer any normal, verament, en aquesta Espanya qui ha travessades, d'aleshores, tota mena de vicissituds.

Sobre un total de 1.110.865.919 pessetes d'importacions, corresponen a Catalunya exclusivament 503.643.075 pessetes, sia 45 per 100 o quasi la meitat. El total de les exportacions espanyoles en el mateix any és de 943.090.533 pessetes, mentre que el total corresponent a Catalunya és de 292.920.459 pessetes, o sia el 31 per 100. La diferència de 14 per 100 les importacions i les exportacions catalanes prové de què una gran partida dels objectes manufacturats a Catalunya amb primeres matèries importades de l'estranger s'escorren als mercats de l'interior de la península, i per aquest fet no entra en les estadístiques de la duana espanyola.

La totalitat del moviment comercial català és estat evaluat en 2.500 milions de pessetes or. Aquesta xifra és superior al de la major partida dels Estats d'extensió mitjana (Suècia, Dinamarca, Romania, Noruega o Portugal). En 1913 hi havia a Espanya 374.816 contribuents industrials qui pagaven a l'Estat la quantitat de 46.621.673 pessetes de contribució. Amb 73.526 contribuents (1/5), Catalunya pagava 12.604.338 pessetes, o sia la quarta part. Les xifres de les aportacions catalanes al pressupost ministerial de Madrid, tenen, per altra part, una eloqüència especial quan es reflexiona que sobre una suma total de 2.348.250.242 pessetes d'impostos, Catalunya (la setzava part del territori) ha pagat ella sola, en 1922, a l'Estat espanyol, la bonica suma de 739.043.755 pessetes, go és, quasi el terç; en canvi, aquest mateix Estat espanyol no despenquà, durant el mateix any, en Catalunya, més que 66 milions de pessetes poc més o menys.

Aquesta comparació, ja explica, ella sola, el separatisme, el problema social i la recent revolució dels catalans.

(Seguirà)

Les causes bàsiques del nostre anorreament Nacional

"Marchamo"? Primer la Lliga; ara l'Esquerra; demà?... Demà no ho sabem; "l'horra s'apropa".

I s'apropa, company, amic, germà català, perquè immediatament que l'Estatut sigui rebutjat—Rebutjat, he dit—, una reacció commourà les fibres del nostre poble. El desengany, cruel després de tant de temps de viure als llims, pot portar la nostra gent a un extrem imprevisit. Llavors "serà l'horra" de treure les falçs i començar a segar cadenes i encadenadors. La tercera condició per al triomf suprem és—ho he dit ja—"moment oportú".

Perquè, amics, desconeguts i anònims patriotes que em lleigui, fa molts dies queestic desenganyat de les "soberanas". Vaig tenir—ho confesso—, un moment, fe en elles, o, més ben dit, l'ambient criminal amb què ens envolten els pan-espanyolistes, va enganyar la meua ingenuïtat. Però la bona ha caigut. Ara ja no confio en "més enllà de Fraga", que, com sabreu, és un poble català que l'inconsequent Aragó—que paga amb sa mort civil la defeció envers la Confederació—ens té usurpat, junt amb una cinquantena—i segurament en quedo curt—més de municipis catalans, trossos irredempts de nostra Mare que algun dia haurem de rescatar, si no de grat, per força. Nosaltres, patriotes cent per cent, no podem tolerar que 25.000 catalans, pel cap baix—no és gens exagerat, al contrari, suposar a cada poble 500 habitants—, estiguin glevats a una terra estrangera, i més una terra que, no contenta amb vendre els seus consciscs, s'ha deixat arrabassar sa llengua, cèl·lula, àtom, ion de la nacionalitat.

Potser espitjat per la febre patriòtica que m'arborà, m'aparto de ço fonamental, del motiu d'aquestes ratlles, que no és sinó fer un examen superficial de la "Impudícia", altra causa del Nostre Anorreament Nacional. Perdoneu, que torno al camí.

La Impudícia, la monstruosa Impudícia—de què fan gala ex-separatistes i pan-espanyolistes—degenerats morals d'un mateix tipus—, en mercadejar, com si tractessin en draps vells, amb la nostra Catalànitat, diu prou a les clares la trista abjecció en què jau nostra Pàtria Venerada.

Fixeu-vos, si no, en la claudicació perpètua i constant que és des del 14 d'abril fins avui, la conducta dels més significats prohoms—prohoms?—del Catalanisme Militant.

Primer: En comptes d'ajudar a Macià preclar en la Intransigència, en la Beneïda Intransigència, que exigeix la resolució harmònica del nostre Plet Nacional, li fan sacrificar una part dels seus ideals—segons, si mal no recordo, es digué al balcó de la Generalitat, el vespre del 16 d'abril. Conseqüència: la Gloriosa República Catalana desapareix, substituïda per una ombra de Generalitat. Oh, eterna badoqueria nostra! Fiar-nos de les paraules dels espanyols! En nom de la "hidalguia", per tal que no es digués que aprofitàvem desaprovisivament un moment angós del contrari, destruïm la nostra República Nacional. Ens venem als nostres enemics seculars, hereditaris. I en paga, què? Que els "hidalgos" espanyols tindran la barra de mutilar un avortament, un pseudo-semi-Estatut ultra-vaselina. I a ben se-

gur que quan nosaltres ens assabentem de la "caballerosidad" pan-"mesetaria", un exèrcit ja travessarà l'Ebre. Exèrcit Espanyol d'Ocupació, és clar. I ens estarà bé. Fiem-nos dels enemics i criem corbs.

Segon. Un esquierrista pan-espanyolista, ex-separatista o pan-"provinciano", qualifica de data gloriosa o memorable la subjugació del 16 d'abril.

Tercer. Les autoritats catalanes en pes assisteixen a una mena de Carnaval d'Estiu, anomenat "Fiesta de las Banderas" i llepen els fuets dels militars, aquests fuets que ja s'aïuen per apallisar nacionalistes.

Quart. Elaboració d'una ombra vaga d'Estatut, apartant de la col·laboració sis o set partits catalans, en especial la venerable "Unió Catalanista" i els per mi admirats comunistes catalans.

Cinquè. Madrid té coneixement, abans que els catalans, de la "malifeta". Es de suposar que l'estilosa correria al seu gust.

Sisè. Votació antidemocràtica per dues raons:

A) Per posar la seva aprovació a un criteri tancat. No es pot objectar. S'ha de dir "sí" o "no" a seques.

B) Per concedir vot a "los que estan enriqueciendo a Cataluña"—manifest dels "Regionales"—. Un estranger no té dret a això, no existint reciprocitat. Màxim tenint en compte que aquests "enriquecedores" abnegats són els pitjors enemics de la nostra terra.

Setè. A fi de fer-ho "viable y adaptable" a la "Constitución Española"—Pan-Espanyola—tornen a funcionar les tisores (Es clar que dissimuladament "Emmendando su forma"). (???)

Vuitè. I es confia a una Corts Catalòfobes el càrrec d'aprovar l'Estatut.

Novè. I en cas de no ésser aprovat?—pregunta el periodista. Arronçament d'espantes. Bufa el Serralenc. No ofenguem nostres germans (?).

Desè. Companys, home ja madur, es declara enamorat... d'Espanya. Mentrestant, els mastins centralistes ensenyen els seus ullals.

Onzè. Per a defensar una cosa tan "seria" com l'Estatut—Claudicació, tenim una representació brillantíssima. En sa primera intervenció se'ls ofereix un estanc a la Rambla.

Dotzè. Ajuntament, Generalitat, etc., etcètera, s'ofereix incondicionalment als "hermanos"—jesuïtes, segurament—. Mentrestant, se'ls anuncia—Lerroux—la tramesa de tropes d'ocupació ("hermanas", també).

Per què seguir més aquesta "Llista Negra"? que tant adoleix els patriotes? Tots la serveu, al cor, viva i punxant com un glaiv. Oh, no tèmeu, Garibaldi de Catalunya! El dia que triomfem nosaltres, ens recordarem de vosaltres. I us ho premiarem. A Montjuïc hi ha molts marlets...

Què farem, els patriotes, per combatre aquest morb collectiu? Doncs, feina directa. Recalcar aquests punts a tots els catalans. A veure si d'una vegada acaben de tenir confiança en aquests Judes catalans. Jo ja ho fança en aquests Judes catalans. Jo ja ho —parlo sense ironia—que és la plaça d'En Macià. Allí—no sé si ho sabeu—és una tribuna pública permesa per l'autoritat i de

Models
ESPORT, CURSA I ALTA MUNTANYA
Constructor
J. BALLART
Antic de St. Joan, 3. — BARCELONA

Reparació d'esquis. Canvi de fixacions

molta eficiència. Amb un xic de traça, hom aconsegueix crear opinió en aquelles masses neutres. Farem també un gran bé a la Pàtria declarant el boicot a l'òrgan dels separatistes.

Aquestes aparents minúcies són engendrades de grans efectes. No oblidem que per a forjar patriotes, homes que seran "números" al nostre Exèrcit Rebel, la paraula té una gran efecte, més que el paper. Per a fer ressuscitar Catalunya és imprescindible ressuscitar abans la Dignitat Catalana. Gra darrera gra, farem un sembrat. Amb persuasió, autoritat, atreviment i sinceritat, la nostra paraula, per poc eloqüent que sigui, farà efecte. Les generacions avui estan desorientades. Un esquerrisme confús les domina. Fem-nos-les nostres, i el sembrat produirà espigues. I en aquest cas, les espigues no són grogues. Són de sang, són roges. Són la sang que fondrà cadenes i barrarà per sempre l'imperialisme ponentí.

Trist és, Amics, però és l'únic remei. Les cadenes no es trenquen amb vots ni amb "abraços", sinó amb baionetes de fulla tallant.

JOSEP GENOVES MOLES

Estat Lliure Català

Delegació de "Nosaltres Sols"
SALMERÓ, 87, PRAL.

Acte inaugural

que se celebrà el dia 15 de gener de 1932 a les deu de la vella

En el qual prengueren part: Maria del Carme Nicolau, per la Secció Femenil de "Nosaltres Sols"; Joan Muntada, per l'Agrupació Nacionalista Radical "Nosaltres Sols"; J. Pascual Joan Casala, Joan Garau-Guar per "Estat Lliure Català" (Delegació de Nosaltres Sols) i el prestigiós orador D. Roig y Pruna (Vice-President de la Unió Catalanista), qui desenrotllà el suggestiu tema: Per la nostra independència

"NOSALTRES SOLS!"

SECCIÓ UNIVERSITARIA

El fons del caràcter de l'estudiant català, com el de tots els catalans, és l'apatia en les obres, no en el pensament. L'apatia és només un estat d'ànima, un fet inicial; la seva conseqüència és la rutina. A l'apatia li són indiferents totes les solucions, extremes o moderades, però per l'estat d'indiferentisme aparent que suposa, cau en la rutina, corollari de la qual és el conservadurisme polític, aquell conservadurisme que feia transigir un anticlerical i antimilitarista, per tal de poder seguir admirant les sotanes dels canonges i els bigotis d'un general.

D'aquí ha nascut tot el sistema polític català. El català sent naturalment amor per la seva terra; conseqüència d'aquest amor no pot ésser altra que el nacionalisme radical, el separatisme, el domini total de ço que és català en tots els camps.

L'home pur, sense instrucció de cap mena, aniria a aquest resultat: estimes una cosa: vols tot el que és bo per ella, i què és més bo per qui és esclau que la llibertat? Estimes Catalunya i és esclava; què pots desitjar-li per sobre la llibertat? Clar que molts ens diran que no ho és, d'esclava; que això és un sentimentalisme; què és, doncs? Lliure? I aquí hom intenta dividir la llibertat en graus bo i mantenint l'esclavitud sense divió i oblidant que la no llibertat o esclavitud és a la llibertat el mateix que la no veritat a la veritat, i aquesta sempre és una; és aquella que admet divió: error, mentida, exageració...

Hom intenta fer servir la instrucció, la civilització, no per defensar la veritat, ans per desvirtuar-la i anar a estats fora de ço que és natural. D'aquí ha nascut la tendència autonomista, posició imperfecta i gens natural, que es vol presentar com a tendència liberal, i no és més que l'intent d'afluixar la ca-

A la "Unió Catalanista" -Barcelona

Bilbao, 2 de gener 1932

Salut:

A son degut temps rebérem el vostre atent i cordial missatge de salutació que ens adreçàveu amb motiu del cap d'any del traspàs d'Arana-Goiri tarr Sabin i al qual hem volgut correspondre assabentant dels vostres desigs vers la nostra entitat tots els nostres consocis per tal que participessin de la joia i optimisme que ens causà la seva lectura, ensems que us facin avinent la gratitud de tots pel vostre record i homenatge a la memòria del nostre cabdill.

Fóra per nosaltres motiu de viva complaença que reeixissiu en vostres dalers i inquietuds d'alliberament, perquè vosaltres sou un estol de patriotes sincers i d'enlairat esperit que ens parau de cor a cor i la "Unió Catalanista" una entitat mereixedora de la nostra més gran reconeixença. En assabentar-vos d'aquest desig del nostre president, de la Junta de Govern i dels nostres afiliats tots, us preguem el vulgueu fer extensiu a tots els patriotes catalans del si de la vostra entitat.

Vist i conforme, E. Gallastegui, president. — Per Juventud Vasca, Josep M. de Garrate, Secretari.

tituïen una provocació. Resultat: hi anàrem.

Discussions, cops, uns "Segadors" cantats amb tota tranquil·litat, cadires enlaire, cops altra volta, la policia, vuit detinguts, tres d'ells de NOSALTRES SOLS!

Vuit joves que a la pregunta de la policia: "eres de los catalanes?" varen saber contestar, sí. A dos quarts d'onze del mateix dia eren posats en llibertat, després dels "cacheos", crits, insults i p... que són de rigor en aquella casa de la Via Laletana.

Felicitem el senyor Rector de la Universitat per la forma digna en què s'interessà pels detinguts.

El míting va seguir amb escassa assistència, i els espanyolistes tingueren el gust d'escoltar a Cordero, Toro, i altres exemplars de la fauna parlamentària espanyola, que parlaren de tot menys de ço que estava anunciat.

Esperem que els estudiants catalans seguiran la lluita que amb tanta dignitat i valentia han començat, i com a final només ens cal repetir-los que ens trobaran sempre al seu costat.

CAMIL BOFILL

ESTUDIS D'ORGANITZACIÓ

L'home d'acció i el cap pel General Rambont

(Continuació)

Cal fixar-se en el marí que posa les velles convenientes per aprofitar el vent que l'ha de menar, amb el mínim de perill, al port que el guardarà de la tempesta.

Es precis concloure i proposar-se un mètode de reflexió que procuri, en judicar, regularitat i seguretat, i, per costum prolongada, crear una reflexió automàtica!

La sang freda és el factor capitalíssim en l'actuació del cap, car la sang freda és tota la voluntat en tensió per a dominar els nervis, o una absència total de nervis.

La sang freda és també la cuirassa del judici que deixa impertorbable.

La sang freda és l'ofensiva en puixança, severament continguda i presta a una retenció instantània, agullonada pel judici i la decisió.

La sang freda és la clau dels èxits.

L'home d'acció és la salvació, la conservació de la vida.

Cal fer exercicis per a obtenir la sang freda necessària, car tenint aquesta, hom amb un cop d'ull pot judicar, ha pogut mesurar el perill del cop; d'un cop d'ull ja ha guiat la decisió que resol sortosament la situació.

La sang freda no és sols una cosa necessària al cap, sinó que es fa extensiu al tirador. A aquest li és precís conèixer els principis del tir per a poder així ajustar-lo en les millors condicions d'èxit.

I tot això s'executa també d'un cop d'ull.

Es de tenir en compte aquestes justes paraules: la reflexió que adapta l'acte a tota situació nova.

(Seguirà)

ANECDOTARI

Hom parla arreu del desgavell administratiu que domina dins la Generalitat de Catalunya. Es parla d'un déficit real de més de seixanta milions de pessetes, mentre hi ha un abandó esgarriat de serveis, sobretot en carreteres. Aquelles carreteres orgull de Catalunya, que eren una pista nacional, esdevenen de dia en dia, amb la pols, el quitrà i la deixadesa, una pasta. Només en una cosa s'ha guanyat. En el nombre d'empleats. Diu que ja no hi caben, a la Generalitat, i que ha de fer dos torns per anar-hi a llegir els periòdics de l'esquerra, "Ahora" i "Estampa".

Només que a aquell carcer d'En Bofill i Mates se li ha acudit voler furetejar una mica pels envitricollats corriols de l'administració "nacionista", que diríem seguint la terminologia d'En Rossell i Vilà.

—Això no és tolerable! — exclama a grans crits el Conseller de Finances.

—Aquest Bofill és una mica... — gesticulava En Vachier. — S'ha pres això de la democràcia en serio!

—Ca! — deia en Terradellas. — Ho vol saber per anar-ho a contar als jesuïtes! Després, amb maniobres tenebroses com les de l'afar Bloch, diran que jo vaig anar a vendre safrà a Alemanya!

Consideracions sobre educació física

El valor d'una raça depèn de la qualitat dels seus components, és a dir, de la qualitat física, moral i intel·lectual dels individus que la integren.

A casa nostra — on tan sovint es parlen dels finlandesos, dels suecs i dels irlandesos — s'ignora que, segons aquells pobles, una raça físicament feble és també una raça tarada moralment; intel·lectualment pobra; és una raça predestinada a l'esclavitud; àdhuc per ells, la fortaleza física és condició essencial de llibertat nacional.

Respecte a la fortaleza física dels catalans, en parlarem especialment, amb estadístiques a la mà, un altre dia.

I quins són els procediments de ressorgiment racial d'un poble? Fins avui sols se'n coneixen dos: la selecció i l'educació.

El ramader, per tal de conservar i millorar la raça dels animals que cria, selecciona els sementals. Quedant, però, exclosa dels costums de la civilització moderna la selecció dels reproductors humans, no li queda altre camí a l'estadista patriota que servir-se de l'educació, que en darrer anàlisi no té altra finalitat que orientar el desenvolupament integral de l'individu. Per a obtenir individus complets, l'educació ha d'ésser també completa o integral, ha d'ésser física, intel·lectual i moral alhora. Per això ja Plató feia remarcar que els que es dediquen exclusivament a l'educació del cos adquireixen una rudesia exagerada, i els que cultiven exclusivament la intel·ligència són d'una molícia i flongesa que no els fa pas gaire honor.

Vegis el que diuen alguns dels homes que s'han preocupat del ressorgiment racial del seu poble. Ling, l'home que consagrà la seva vida a l'estudi de la ciència que perfecciona l'esperit i els òrgans, divideix la gimnàstica en quatre branques: Mèdica, per la qual l'home procura guarir o millorar un estat patològic per mitjà de moviments apropiats. Estètica, per la qual hom procura expressar els seus sentiments per mitjà del moviment. Pedagògica, per mitjà de la qual hom aprèn a sotmetre el seu cos a la seva pròpia voluntat. Militar, és aquella gimnàstica per la qual hom aprèn a sotmetre la voluntat d'un altre a la pròpia, per un intermediari, tal com una arma o la pròpia força física.

Segons Toivo Okkola, la gimnàstica i l'esport a tot arreu han estat moviments nacionals fortament penetrats amb el patriotisme. A Finlàndia particularment, aquesta característica nacionalista és ben visible en la seva vida esportiva i atlètica.

S. V. Klimà escriu que Tyrns havia perfectament copsat que la primera i principal reforma pedagògica que calia introduir en l'educació era corregir per mitjà de l'educació física els exclusivismes de l'educació purament intel·lectual. No obstant, Tyrns sap que les qualitats físiques no són res sense les qualitats morals: el coratge, la perseverança, la franquesa, la probitat. La finalitat principal del mètode educatiu de Ling és la salut. D'aquesta i del vigor corporal en depenen la capacitat de treball de la nació, la longevitat dels seus individus i, per tant, la suma, i sobretot la qualitat de la seva activitat intel·lectual i física. Demés, la fermesa, la perseverança, la

salut moral són qualitats tant més necessàries a una nació quant aquesta és menys nombrosa numèricament. Salut, força, bellesa són les tres paraules que resumeixen l'ideal de Tyrns en matèria d'educació. Tanmateix, per ell la perfecció individual no és pas el fi suprem. "L'individu — diu — no és res; la col·lectivitat ho és tot. La personalitat més perfecta no és res si no s'associa als altres per a la consecució del bé comú, si no està decidida a tots els sacrificis començant pel de la pròpia personalitat. Sols pot subsistir una nació quan tots els ciutadans saben subordinar llurs interessos particulars a l'interès general.

Llegiu el que ens diu el professor Abe-Ysco, de la Universitat de Toquio: "Per a tenir pensaments masclers, cal primerament posseir un cos vigorós; si el cos no és vigorós, els pensaments que en sortirien serien malaltissos. Les idees melancòliques, actualment de moda, tenen llur origen en la debilitat de la constitució. Suposant ara que un home sigui neuròtic, la solidesa del seu pensament és ja dubtosa; més clar: quan hom escolta parlar algú i vol jutjar la seva capacitat, cal primerament examinar la seva constitució física, car si aquest algú presentés una constitució particularment feble, poseu-vos en guàrdia, i és preferible que no l'escolteu".

Encara un altre publicista japonès en Kiva escriu: "L'educació dona a l'home la seva virtut principal, la virilitat. És a ella que li devem el coratge que determina les grans resolucions, la sang freda que domina els perills; el saber sols ocupa el terç lloc en els moments crítics".

D'Hébert és la següent màxima: "Siguem forts; els febles són uns inútils o uns covards!"

A la memòria anyal de la "Deutsche Turnerschaft (unió de les societats gimnàstiques alemanyes) del dia 5 de gener de 1919, hom hi llegeix: L'antiga divisa que els membres de les nostres societats repeteixen tan sovint: No aturar-se ni rovellar-se, ha de prendre una nova importància. A la nostra època sobretot, en què l'angúnia de la Pàtria pesa sobre tots els cors i en què l'alegria no pot existir, la gimnàstica és un mitjà d'elevació del nostre pobre poble. La gimnàstica contribuirà a enrobustir la confiança en ell mateix, a sustreure'l de l'esclavatge i conduir-lo a la llibertat; a arrencar la nostra Pàtria de l'atüiment i a menar-la cap a la veritable grandesa.

Dr. J. Soler i Damians.

(Ve de la plana primera)

cret tolera que continués essent en català i la Constitució no ho tolera, car fa impossible la Universitat Catalana, i imposa el bilingüisme en les escoles.

Catalunya durant més de dos-cents anys s'ha negat a acceptar el Decret de nova planta; des de la solemni protesta dels estaments catalans a Carles III, la primera vegada que aquest rei permeté que Catalunya exterioritzés la seva voluntat fins el 14 d'abril proppassat en que fou proclamada la República Catalana, la història de Catalunya és la del redreçament d'un poble contra la subjecció forçada a un estat de coses imposat per la violència.

CATALANS!

Que ma no és pugui dir que Catalunya en el moment en què té major llibertat, ha acceptat volentersament un estat de coses que de dret i de fet consolidaria la nefasta obra de Felip V.

Barcelona, 16 de gener de 1932.
El President, D. Girona Llagostera. — El Secretari, Joan Bta. Muntada.

El vaixell fantasma

28 c. 10-12

XVII

Episodi del complot de Sir Roger Casement i de la revolta irlandesa de 1916, pel Capità Karl Spindler, comandant del creuer alemany "Libau".

Assegut en el canapè del meu camarot, el capità anglès del "Shatter II" fumava un interessant havà, que jo li vaig oferir, mentre el "steward" del meu vaixell ens portava dues tasses de café. Això era un cop, ja preparat per mi de molt temps. Amb gran alegria per la meua part, vaig poder constatar com els seus ulls guaitaven l'armari que jo també havia deixat a propòsit ben obert i en el qual es descobrien uns rengles d'ampolles de whisky. Com aquell que no se'n adonava, li vaig dir: "Voleu unes copes de whisky? Això obtingué un altre èxit. El capità obri uns ulls com unes taronges i exclamà, d'una manera fortament sonora, "Yes, Sir! Vós sou el meu home!" Va dir-me això donant-me un amical copet a l'espalla, i sense cap escrúpol es dirigí ell mateix

Basar Estilogràfic

Objectes d'escriptori
Plomes estilogràfiques de totes
::: marques :::

Preus econòmics

carrer Saní Pau, 4

a l'armari, d'on n'escollí un excel·lent "White Horse". Jo el vaig deixar fer amb gran complaença, tenint en compte el moment d'ubocar, en el que jo li vaig omplir a curull la copa. Vaig atansar-li l'ampolla d'aigua, però ell me la féu retirar amb un signe de mà, tot exclamant: "Aquí ningú la fa servir!". Realment, jo ja no podia esperar res millor, en aquella situació.

La conversació esdevingué, llavors, més animada, i com l'anglès desitjava veure els meus papers, jo vaig treure tota aquella paperassa bruta de documents. Ell semblà examinar-los amb detall, però jo, amb un cop d'ull, vaig veure tot seguit que no hi tenia una preocupació excessiva. Llavors ell hem donà un llibre per signar-hi, cosa que jo vaig fer amb el nom de "Nils Larsen", i com a capità del vaixell noruec "Aud", carregat de justa i objectes diversos anant a Cristiania, a Cardiff i a Gènova. En inscriure la paraula "justa", ell va dir que aquest carregament seria ben rebut a Anglaterra, i en corroboració d'aquesta bona opinió, es begué d'una sola tirada tota una copa de whisky de més de mig litre. Va afegir que el casè que jo bevia excitava molt els nervis, i m'assenyalà tot seguit amb la mà els diaris noruecs que hi havia damunt la taula. Això em vingué bé per demanar-li si tenia diaris anglesos. A mi m'interessaven les notícies angleses a propòsit del moviment "sin-fein". Va aixecar-se, anà a la barana del vaixell i, des d'allí, cridà que li pugessin els diaris anglesos que jo li havia demanat. Varem posar-nos a parlar tot seguit dels esdeveniments de la guerra, i durant aquella conversa jono vaig tenir més remei que fer cor als enemics mortals del meu país, malgrat que el cor se'm recollava. No sé què hauria donat per poder bufetejar aquell imbècil per les seves insolències. Però com no em focava altre remei que ajuntar-me a les seves opinions, vaig haver de menjar-me aquesta poma amarga. En aquest entretemps, el meu suboficial havia vingut acompanyat d'un oficial anglès amb gros paquet de diaris sota el braç. Vaig entrar amb aquell home dins la meua cabina i li vaig oferir un vas de whisky, tot donant una ullada als diaris que m'acabava de portar. La sort volgué que, un instant, una notícia aparegués davant els meus ulls. La notícia era que el dimecres d'aquella setmana, això és, dos dies abans de la nostra arribada, havien estat detinguts diversos caps del moviment sin-fein i que aquests havien estat empresonats en la presó de Fenit, per ordre del comandant general de la regió de Tralee, car es creia que havien establert un complot contra la seguretat de l'Estat. Així vaig descobrir l'enigma! En un altre diari es llegia que un pilot irlandès havia estat detingut per la mateixa raó. No hi havia cap dubte que aquell pilot era el que nosaltres havíem esperat tan ansiosament. Va caldre'm un gran esforç per no deixar traslluir a aquell oficial anglès com m'era difícil seguir la seva conversa en la que em parlava de coses que m'erren completament indiferents. Per sort, entraren els altres dos, i jo vaig allargar els diaris a Düsselmann, bo i indicant amb un dit i dissimuladament les noves interessants, de fàcil que ell ho comprengué aviat. En aquell moment el capità anglès hem tocà de l'espatlla i hem digué: "Capità, vos no deveu tenir por dels submarins alemanys. Jo faré la guàrdia prop vostre!". I afegí: "El vostre llocinet m'ha dit que vos teniu una por terrible als submarins i que no creieu mai tornar a Noruega. És una cosa ben comprensible quan hom està promès a Cristiania, s'ha de casar dintre dos mesos i té una xicota formosa!" Jo vaig obrir els ulls no comprenent bé tot allò, però vaig deixar-ne aviat que era una història del nostre Düsselmann i vaig assentir. "Segueu tranquil — prosseguí el capità anglès—; mentre les vostres reparacions no siguin acabades, jo patollaré per aquí, fins a la badia, i ja procuraré que cap submarí us vingui a importunar." I tot rient, afegí: "Em donareu un xic més de whisky!" Ell i el seu subaltern buidaren una altra copa.

Vaig tèmer, en aquell moment, no fer una cara prou intel·ligent. I és que vaig pensar en el nostre submarí alemany, portador de Casement, i que si aquell imbècil vigilava realment, podria anar a fons. Vaig tractar de fer-lo desistir del seu projecte; però ell, com mes jo declinava els seus ben intencionats serveis, més — per reconeixement, deia — s'hi entestava.

Amb l'excusa plena de fum i amb una forta olor de whisky. Düsselmann, en veure'm, em seguí immediatament.

Havent comprovat que tots els meus homes estaven als seus llocs, varem parlar de ço que ens calia fer amb aquell lleial capità de S. M. Britànica. Hauria estat fàcil caure damunt d'ells i lligar-los fortament, car vaig saber que la meua tripulació també havia convidat els homes del vaixell anglès, i que aquests estaven completament embriacs. Què ens calia fer? Des del moment que nosaltres ja sabíem que s'havia detingut els caps irlandesos i que tota la regió estava en estat de siti, de res no ens podia servir engegar novament la màquina i fer un reconeixement, per entrar en relació amb els sinn-fein. Altrament, érem massa observats, per poder desmuntar el canó del vaixell anglès i carregar-lo nosaltres. Després de molta reflexió sobre el particular determinàrem acabar d'embriagar-los, a aquells a anglesos, i deixar-los anar a les seves. Nosaltres no podíem restar més allí, que fins l'endemà, màxim. Si res es produïa, jo tenia la intenció de guanyar l'Atlàntic i de posar-me a fer la guerra de cós, talment com tenia pensat abans.

La meua cabina començava a estar singularment animada. L'excussiu ús del whisky donava tota mena d'altres sonoritats a la veu d'aquells llops de mar anglesos. A fora, a coberta, passava el mateix. Crits, exclamacions, rialles... Allò no podia acabar gaire bé, i determinàrem desprendre'ns-en com més aviat millor.

Quan vaig tornar a la cabina, el digne capità anglès m'indicà una fotografia que ell havia arrencat de la paret, i hem demanava, rient, si aquella era la meua xicota de Cristiania. Jo li vaig dir, tot rient, que sí. Era la meua cunyada, amb el seu fill a braços! Vaig quedar un xic tranquil, car això demostrava que l'anglès no dubtava de nosaltres. Vaig veure que ja començaven a beure el conyac i vaig pensar que no trigarien gaire a estar emmetzinats per l'alcohol. Encara que la paraula li esdevenia de més en més difícil, no per això es mostrava menys eloqüent. Així, amb veu tremolosa, ens contà com feia el servei de patrulla. Aquest servei, però, no li era massa penós, car de nit s'arribava a la platja de Kerry-Heat, i podia dormir tranquilament. La seva sola pena era l'absència de whisky. Era aquest formalment prohibit en tots els vaixells de guerra britànics. Era per aquest motiu que l'home estava tan content de retrobar-lo mercès a un hoste tan amable!

Jo vaig inclinar-me cerimoniosament i li vaig preguntar quant temps feia que rodava per aquells paratges. "No fa gaire temps. Fa solament alguns dies que se m'expedia d'Aberdeen vers aquí, per a capturar un vaixell alemany que devia arribar aquí, un dia d'aquí".

Tots nosaltres ens guaitàrem involuntàriament. La història esdevenia del tot interessant.

(Seguirà)

La raó del nostre ideari nacionalista

Ben clar. No sentim afectes per les autonomies ni pels federalismes entre pobles en què el fet diferencial assenyala entitats morals diverses. Autonomies o federalismes entre pobles de conseqüent ambient geogràfic, units per un sentiment nacional comú, molt bé. Això és perfectament admissible i aplicable. Però mai no tindrà cap d'aquestes qualitats una autonomia o un federalisme, quan amb qualsevol d'aquestes fórmules es vulgui estructurar el règim d'un gran Estat plurinacional.

La història universal demostra, i la de Catalunya ho evidencia per complet, que totes les autonomies i totes les federacions, quan l'Estat és fort, degeneren en autonomies primer i en unificacions després.

Una autonomia, doctrinàriament i pràcticament, no val la pena, no paga l'esforç que cal per a obtenir-la.

Els polítics d'ànima bizantina, que tot ho aprofiten, podran utilitzar aquestes formes empèditores del sentiment nacional d'un poble com a miratge o plataforma apta per a atènyer càrrecs públics i sinecures ben retribuïdes, tot invocant el sentit pràctic, el seny constructiu de la raça, o l'obra i consolidació d'un trasbalsament governamental. Però els que tinguin del sentit pràctic i del de la realitat un concepte clàssic, net de convencionalismes materialistes, no s'hi poden il·lusionar amb les expressades formes, car saben ben bé que elles no passen de significar moralment i d'ésser materialment la gràcia o el favor concedit per la tirania; la magnanimitat atorgada a beneplàcit del despot; les deixalles de poder dels detentors de llibertats nacionals definides; la commiseració, en resum, del que s'ha fet amo contra llei. Aquestes fórmules minimalistes, a tot admetre, sols es poden consentir com a una aturada momentània, per a prendre alè, en una lluita de reivindicació nacional.

Per això no som uns enamorats de l'Estatut de Catalunya. Ell és una pobra cosa, regatejada, i que, d'ésser aprovat per les Corts Constituents, seguirà fatalment una trajectòria anàloga a la que seguí la Mancomunitat.

Si de l'Estatut se'n fes, com sembla que se n'espera fer, una orgia dilapidadora del tresor català, cap dificultat ni entrebanc no es trobarà en l'acció del Poder central. Però si un modern Prat de la Riba, ple de seny i ungit per l'austeritat, en volgués fer alguna cosa viva i puixant, per més claudicadora del sentiment nacionalista que fos, per més acadadora del domini estrany que es manifestés, l'obstrucció no pararia mai fins a esterilitzar l'obra positiva que es volgués dur a terme. No calen nous assaigs. La República ha canviat la forma de governament espanyol, però l'ànima espanyola subsisteix malgrat tot. Els que varen sostenir Felip V contra Catalunya, Aragó, València, Mallorca i Múrcia; els que, derrotat Felip V als camps d'Almenar, continuaren sostenint-lo; els que feren dels borbons espanyols una deformació dels borbons francesos, eren els sintetitzadors de l'ànima espanyola, unitària i unificadora, que ha escrit l'horríida història de Flandes, de les guerres d'Itàlia i de la colonització americana. Aquesta ànima estructurada per l'hegemonia castellana, mai no es mourà del seu rectiliniisme cesarista, incompatible amb una generosa concepció d'autonomies o federalismes, com les entengué la casa reial de Barcelona en donar llibertats nacionals a Mallorca, a València, a l'Aragó i franquícies autonomistes a Tortosa, a la Vall d'Aran i altres indrets de la nostra terra. Com cadascú és cadascú a través del temps, també cada poble és cada poble perennement.

I estem vivint exemples clars de com fou i de com és l'ànima del poble espanyol. La Constitució actual n'és un reflex clar. La unificació estatal i l'hegemonia castellana pesen per damunt de tot. Una sobirania, una llei substancial i una llengua oficial són les característiques de la nova Constitució espanyola. Tota la resta, potestats conferides a beneplàcit. Castella continua reduint a la seva llei i al seu domini sobirà totes les nacionalitats ibèriques, demostrant-se ara de bell nou que no varen ésser els Felip IV i els Felip V els que varen donar forma i contingut a l'Espanya monàrquica, sinó que aquells reis, com els seus successors fins als temps presents, no han fet més que recollir l'espiritualitat del poble que els aixecava llur tron, per a traduir-ho en els actes de despotisme duts a cap.

Morat — el morat del penó de Castella — és el color amb què la República ha modificat el compost de la bandera estatal. I damunt de l'escut de la República espanyola hi ha, com a símbol significatiu, la corona mural de Castella. I si dels signes ornamentals passem a examinar les realitats del moment que ofereix l'espiritualitat espanyola, aquí tenim a les mans la convocatòria a l'Assemblea de Burgos, en què Castella clama — fins, si és precis, arribant a l'"arrogància", es diu ben clarament — contra les aspiracions autonomistes contingudes en l'Estatut de Catalunya referendat per un plebiscit i presentat al Govern d'acord amb el famós pacte de Sant Sebastià.

Assenyalem només aquest fet, perquè ell sintetitza tot un enfilall d'altres, tant o més significatius de com és i com serà sempre el tracte que hem de rebre en qualsevol situació autonomista o federalista. Espanya, com tot poble de pressa, segueix el seu imperialisme fatal, els seus sentiments de raça.

Per aquells que tinguin un esperit d'examen no influït per convencionalismes polítics del moment, hi ha una comparança a

fer entre la forma en què es va estructurant la República espanyola i les modificacions que s'han introduït en el règim britànic. Es sabut que l'anomenat Estatut de Westminster ha abolit l'antiga denominació d'imperial que es donava a la formació de l'Estat, substituïnt-la per la de "comunitat de nacions britàniques". La Gran Bretanya ja no és un Estat que es denomina imperial. No és tampoc una unió ni una federació ni tampoc una confederació. Els dominis han anat esdevinent sobirans, desposseïnt el Parlament i el Govern de Londres del caràcter hegemònic que en un temps havien tingut. És més. Un dels articles de l'Estatut de Westminster declara que cap llei dels dominis no pot ésser anul·lada totalment ni parcialment, per estar en desacord amb les lleis presents o futures del Parlament de Londres. A més, es declara també que el Parlament anglès, per a legislar sobre coses que afectin als dominis, ha de comptar amb l'assentiment d'aquests. I com si això no fos prou, una llei reconeix als dominis la facultat de votar lleis extraterritorials. Per tant, els dominis estan facultats per a decretar disposicions sobre la marina de comerç, com també poden realitzar internacionalment els pactes comercials que els convingui. Tant és així, que el comerç del Canadà està gairebé en mans d'holandesos. Els anglesos hi juguen un paper secundari.

Cert és que contra l'Estat britànic calen lluites tremendes per arribar a una d'aquestes alliberacions reconeixedores de la personalitat i sobirania nacional. Irlanda, ara de poc, i l'Índia actualment, ens ho evidencien. Cert és que tampoc no són les solucions britàniques el nostre desideratium. Però elles són, per damunt de tot, un pas endavant respecte el dret de les nacionalitats reconegut pràcticament. I amb tot i les insuficiències de llibertat que aquest pas entra, quin contrast no ofereix amb el que està en vies de tenir efecte dintre l'Estat espanyol, malgrat la seva República! Què serà Catalunya amb el seu Estatut, en comparació amb un domini anglès? Cal delimitar. És precis assenyalar diferències.

Els dominis britànics, de dret i de fet, són nacions lliures i independents, associades més o menys volentersament en una comunitat, sota el control i lligam de la cor "i"; d'una corona que no té un caràcter comú, com la mural de Castella, sinó que és una mateixa corona que representa cadascuna per si de totes les nacions que formen la comunitat de nacions britàniques. És la mínima expressió d'unitat; és el mínim exercici de sobirania real. Hi ha, de conseqüent, una distància enorme entre les solucions espanyoles i les britàniques.

(Acabarà)

ANECDOTARIS

Aguadé i Ventura Gassol, abans de finalitzar, surten de la darrera Assemblea d'Estat Català, cap-cots i amb cara d'anar a un enterrament.

—Això va pel pedregal — botzina l'alcalde de Barcelona.

—Sembla mentida! — exclama En Ventura. — Tan bé que va sortir el de Prats de Molló, i ara, per més que faci esforços oratoris, res no em surt bé. Dec tenir el sant gir: d'esquena!

—Calla, desgraciat! Que no ho saps que els laics no en tenen, de sants!

I ara que parlem de Prats de Molló...

Reconta un que hi era, que quan es va dir de passar la frontera, un dels més significats elements de la conjura, tot estirant-se els cabells, es posà a cridar: —Germans, no passem! Això és un suïcidi! Fem-nos agafar... cregneu... fem-nos agafar i quedarem bé!

L'avi, en veure la desesperació d'aquella criatura, digné als conjurats: — "Bé. Fem junta! — I enviaren En Roc Boronat a practicar un reconeixement.

Mentrestant, els conjurats feren junta. Però... no ben acabada la qual, la policia francesa copà la partida. La delació d'En Garibaldi va resultar providencial, com feta fer d'encàrrec.

I ens reconta aquell que hi era, que, en arribant a Perpinyà, una bona dona del poble va tenir cura del bon allotjament dels detinguts a la presó de la capital rossellonesa. Feia els llits, arranjava la roba, tot un botó de la guerrera d'En Macià... Cosi d'una, dirigint-se al que, de tant estirar-se'ls, tenia els cabells llargs, molt llargs, exclamà: —Fumera, mossiú... Les calces i tot! Bon Dieu! Qui us en feia menjar tantes, de prunes! Qui us en feia menjar tantes, de prunes!

—Ara m'explico — exclamava en López en sentir recontar aquesta anècdota de Prats de Molló — perquè amb tanta insistència i tenacitat En Pagès va fer posar en la munita secreta de NOSALTRES SOLS! allò que diu textualment: "Queda prohibit en absolut als inscrits a la nostra organització el fer abús de fruites laxants."

NOSALTRES SOLS PI, 7, principal

Dissabte dia 23 a les 10 vella

Conferència a càrrec d'En F. Pineda Verdader que versarà sobre el tema:

Coveniència de la Conferència Nacional catalana

S'ha editat una emissió de segells en dos colors a dues sèries, en làmines de 36 segells, al preu de 25 cts. un, a profit del manteniment de l'organització i el periòdic. Poden adquirir-se en la nostra Redacció, en el «Club Esportiu Catalunya» i «Nosaltres Sols!» entitat, i delegacions foranes

Serveis d'organització

Visites comarcals d'organització del mes de gener. Converses de Història-Educació Física -Disciplina i Instrucció.- dia 23, nit, a Igualada. dia 24, a Cervera. dia 31 Sant Justme dels Domenys.- Per al mes de febrer.- a Sant Martí de Maldà.- Esplugues de Francolí.- Solsona.- A càrrec, per propaganda dels companys.- Dalmau-Muntada i López. - a càrrec, per organització dels companys, Dr. Soler i Damians- Alsina- Fages- Pagès- Boada- Borrell- Ciurana- Mercadé i Soler.

Burgos "alma mater hispaniensis"

¿Cataluña libre? ¿Qué barbaridad! ¡Si moriría de hambre! Como Maura y Cordero, debemos oponernos con arrogancia. ¡Por eso la Asamblea; para salvar a Cataluña! Y además... para salvar los presupuestos. ¡Hay que vivir, amigo, hay que vivir!

FARMACIA J. Ciurana

Acreditada per l'honrada emprada en la preparació de les receptes. - Específics - cigües minerals

ESCUDELLERS, 61 i ARAI, 2 BARCELONA